

Яворови текстове от 1899–1900 г. – „Най-после пак я срещнах...“, „Калиопа“, „Недей ме пита“, „Сън“<sup>69</sup>, „Минзухар“, „Мечта“, „Милица“ – съдържат началото на противопоставянето *огън – светлина*. И ако преди говорехме за *бездънните погледи* в поезията на Яворов, сега можем да акцентираме на друга тяхна характеристика – *лъчезарието, сияйността*. Именно такъв маргинален, малко познат Яворов текст („Най-после пак я срещнах...“, 1899) задава христоматийните белези на *любимата* от „Две хубави очи“, на *майката* от „Майчина любов“, на *смъртта* от едноименната поема:

*Къде е оня поглед открит и лъчезарен...*  
(1899)

*загадъчно бездънна, сияе отразена  
над нази в небосвода...*  
(1905)

*аз всичко угасих, но ето всичко засиява  
от бликнали лъчи, на твоя поглед от лъчите...*  
(1905)

*Две хубави очи. Душата на дете  
в две хубави очи; – музика – лъчи.*  
(1906)

И ако в „Калиопа“, „Милица“, „Сън“ *любимата* притежава подчертано различна характерология, то това до голяма степен се дължи на диференцираната употреба на *знаците огън, огнено, знойно*. На практика поляризирането на двата типа *любими* у Яворов – *серафична* и *демонична* – е провокирано от последователно прокараната диференциация *светлина – огън* (аналогично деление може да се извърши и при типичен лирически герой). В „Калиопа“ от двете страни на битова-